

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/127/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5623217001
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5623217001.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v právnej veci žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, D. A., 2/ E. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, D. A., právne zastúpení spoločnosťou AK JUDr. Silvia Tatarková, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Škultétyho 472/10, Martin, IČO: 36 868 108, proti žalovaným: 1/ F. C. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. I. XXX/XX, D. A., 2/ D. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/XX, J., právne zastúpení Mgr. Ivetou Žerebákovou, advokátkou, so sídlom A. Bernoláka 1419/10, Ružomberok, IČO: 379 772 29, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcov 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 5C/120/2023 - 335 zo dňa 03.06.2025, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v poradí druhom a treťom výroku potvrdzuje.
- II. V poradí prvom výroku zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.
- III. Žalovanej 1/ priznáva voči žalobcovi 1/ a žalobkyni 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.
- IV. Žalovanej 2/ priznáva voči žalobcovi 1/ a žalobkyni 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej len ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) odvolaním napadnutým rozsudkom (v poradí) prvým výrokom žalobu zamietol, (v poradí) druhým výrokom žalovanej 1/ voči žalobcovi 1/ a žalobkyni 2/ spoločne a nerozdielne priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a (v poradí) tretím výrokom žalovanej 2/ voči žalobcovi 1/ a žalobkyni 2/ spoločne a nerozdielne priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Okresný súd v odôvodnení uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ sa podanou žalobou domáhali určenia vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu na pozemkoch, a preto prioritne skúmal, či existuje na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Z dôvodu, že predmetom sporu bolo určenie vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré sa zapisuje do katastra nehnuteľností, a teda v prípade úspechu podanej žaloby by rozsudok súdu bol spôsobilý vyvolať zmenu zápisu v katastri nehnuteľností, vychádzajúc z ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku, dospel k záveru o danosti naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení.

1.2. Z dôvodu, že žalobcovia 1/ a 2/ v žalobe tvrdili, že žalované a ich právní predchodcovia svojou činnosťou posunuli hranicu pozemku, súd prvej inštancie v konaní zisťoval, či k posunu hranice medzi pozemkami skutočne došlo. Konkretizoval, že žalobcovia 1/ a 2/ na podporu svojich tvrdení predložili čestné prehlásenie K. D. a L. J. z roku 1987, list L. J., meračský náčrtok č. 507 z roku 1959, dobové fotografie a svedeckú výpoveď M. D. zo dňa 28.05.2021. Dospel k záveru, že medzi stranami sporu nebol sporný spôsob nadobudnutia jednotlivých pozemkov, keď žalobcovia nadobudli vlastníctvo ku pozemkom parc. č. 173/1 a 174 tak, že štát prídelovou listinou č. 719-720/57 prideliť parcelu 814/64 A. N.

a manželke O. ako stavebný pozemok o výmere 2880 m². Pozemnoknižná parcela (ďalej aj „PK parcela“) č. 814/64 bola zapísaná do PK vložky č. XXX. Kúpnu zmluvou č. RI 278/65 PK parcela č. 814/64 zanikla a na základe identifikácie na stav EN boli zapísané EN parcely č. 411/1 a 411/2 do vlastníctva P. B. a maloletých Q. B. a A. B. na list vlastníctva č. X. Následne A. B. s manželku odkúpili kúpnu zmluvou RI 418/81 podiely na EN parcelách 411/1 a 411/2 a nadobudli nehnuteľnosť do vlastníctva zapísaného na LV č. X. Žalovaná 1/ nadobudla vlastníctvo k pozemkom parc. č. 171, parc. č. 172/2 a žalovaná 2/ nadobudla vlastníctvo k pozemku parc. č. 170 tak, že prídelovou listinou č. 10495/48 bola PK parcela č. 814/65 pridelená R. J. a manželke L. ako stavebný pozemok. Podľa prídelovej listiny mala parcela výmeru 2880 m². Rozhodnutím o dedičstve 166/77-15 po poručiťovi R. J. PK parcela č. 814/65 zanikla a na základe identifikácie na stav evidencie nehnuteľností boli zapísané EN parcely č. 412/1 a 412/2 do vlastníctva L. J. a K. D. na list vlastníctva č. XXX. Následnými právnymi prevodmi uznesenia o dedičstve sa vlastníctvo postupne zmenilo. Súčasné CKN parcely č. 171, 172/1, 172/2 boli na základe darovacej zmluvy evidovanej pod č. V 1301/11 zapísané do vlastníctva F. G. na LV č. XXX. CKN parcela č. 170 bola uznesením o dedičstve evidovaným pod č. Z 764/23 zapísaná na list vlastníctva č. XXXX v prospech D. D.. Medzi stranami sporu bolo nesporné, že pozemok parc. č. 173/1 má spoločnú hranicu s pozemkami parc. č. 171 a 172/1. Pozemok parc. č. 174 má spoločnú hranicu s pozemkom parc. č. 170. Upriamil pozornosť na to, že žalované popreli, že by ony a ich právni predchodcovia svojou činnosťou posunuli hranicu pozemkov, pričom svoju obranu opreli o vyjadrenia odborníkov a odborných inštitúcií z oblasti kartografie a katastra nehnuteľností. Poukázal na to, že v odbornom vyjadrení F. S. H., znalca v odbore geodézia a kartografia bol podrobne posúdený priebeh hraníc medzi pozemkami, ktoré sú predmetom sporu. Znalec pri vyhotovovaní odborného vyjadrenia vychádzal z geometrického plánu č. 5/46, mapy evidencie nehnuteľností z roku 1977, kópie platnej katastrálnej mapy vyhotovenej pri THM v roku 1982 a kópie platnej vektorovej katastrálnej mapy vyhlásenej v roku 2004 a zamerania nehnuteľnosti katastrálnou inšpekciou. Znalec konštatoval, že na základe zamerania nehnuteľností katastrálnou inšpekciou je hranica vyznačená v aktuálnej mape v súlade so stavom v teréne, mimo malej časti pred rodinným domom súp. č. XXX, kde je plot naviazaný na roh rodinného domu, pričom v katastri evidovaná hranica je posunutá o 0,3 m o šírku okapu, pričom tento rozdiel minimálne prekračuje krajnú povolenú odchýlku, ktorá je 0,24 m. Znalec tiež zhodnotil v odbornom vyjadrení meračský náčrtok č. 507 z roku 1959 a uviedol, že meračský náčrtok č. 507 má charakter technického výkresu a nespĺňa vtedy platné normy na úseku geodézie – inštrukciu B schválenú výnosom MF z 9. 9. 1932 č. 130.405/32-III/6, a preto nemohol byť podkladom k verejným listinám, na základe ktorých vznikali, menili sa a zanikali, resp. preukazovali sa práva k nehnuteľnostiam. Poukázal na správu odboru katastrálnej inšpekcie, z ktorej jednoznačne vyplynulo, že hranica vyznačená v aktuálnej katastrálnej mape je v súlade so stavom v teréne a je stabilizovaná pôvodným plotom a okapom stavieb na CKN parcele č. 174. S prihliadnutím na hospodárnosť konania nevykonal dokazovanie ohliadkou na mieste samom, keďže zo správy odboru katastrálnej inšpekcie mal preukázané, že štátny dozor vykonal šetrenie na katastrálnom odbore Katastrálneho úradu v Ružomberku a meranie v teréne v katastrálnom území D. A. dňa 03.06.2024. Potom sa stotožnil s obranou žalovaných, že žalobcami predložené listiny nie sú listinami, na základe ktorých bolo v zmysle platnej právnej úpravy možné v čase ich vyhotovenia nadobudnúť vlastnícke právo, a teda nie sú spôsobilé vyvolať zmenu a zápis vlastníckeho práva. Súd prvej inštancie taktiež nevykonal žalobcami navrhnuté dokazovanie svedeckými výpoveďami a znaleckým dokazovaním, nakoľko v priebehu sporu od ich vykonania žalobcovia ustúpili. Keďže sa v spore nepreukázali tvrdenia žalobcov o tom, že žalované a ich právni predchodcovia svojou činnosťou posunuli priebeh hraníc medzi susediacimi pozemkami, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.3. V súlade so zákonným ustanovením § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku okresný súd priznal v spore úspešným žalovaným 1/ a 2/ každej jednotlivo voči žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie (v poradí druhému a tretiemu výroku, v odvolaní odvolateľmi výslovne uvedené „proti výrokom II. a III., tzn. výrokom o trovách konania“) podali žalobcovia 1/, 2/ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d) a h/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku II. a III. zmenil tak, že žiadnej zo strán náhradu trov prvoinštančného konania nepriznáva.

2.1. Žalobcovia 1/ a 2/ mali za to, že v predmetnej právnej veci, napriek plnému procesnému úspechu žalovaných 1/ a 2/ v spore, kedy v konaní vo veci samej došlo k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu, jestvujú dôvody hodné osobitného zreteľa, na základe ktorých súd prvej inštancie mal dospieť k aplikácii § 257 CSP, a teda k nepriznaniu náhrady trov konania.

2.2. Uviedli, že svoj žalobný nárok v dobrej viere odvodzovali od listinných dôkazov

z minulosti, ako tieto v súdnom konaní predložili. Rovnako sa opierali o pamäť žalobcu 1/ ohľadne vývoja susedských vzťahov a dobromyseľnosti držby sporných častí hraníc pozemkov v minulosti (podľa skôr postaveného dreveného plotu, ktorý dlhé roky oddeľoval hranice susedných pozemkov), kedy boli presvedčení, že predmetné sporné časti pozemkov im na základe listín uzavretých v minulosti a vzájomných úprav susedských vzťahov, ako aj určenia hraníc pozemkov, prináležia a majú na tieto zákonné právo, tzn. že sú vlastníkami sporných častí pozemkov.

2.3. V tejto súvislosti poukázali aj na predošlé súdne konanie vedené na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 2C/42/2021 a na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 6Co/3/2023 medzi rovnakými stranami sporu (o vypratanie nehnuteľnosti), kedy odvolací súd – Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 6Co/3/2023 zo dňa 31.01.2023 rozhodol okrem iného tak, že žiadnej zo strán náhradu trov konania (prvoinštančného ani odvolacieho) nepriznáva, čo odôvodnil tým, že žalobcovia so žalovanými dospeli k vzájomnej úprave resp. „urovnaniu“ susedských vzťahov. Odvolací súd (v predmetnej veci) považoval rozhodnutie prvoinštančného súdu, v ktorom tento aplikoval § 256 ods. 1 CSP vychádzajúc z procesného zavinenia žalobcov na zastavení konania, za príliš formalistické a nezohľadňujúce špecifická prejednávanej sporovej veci.

2.4. Poukázali na to, že pokiaľ medzi stranami sporu v predmetnom skôr skončenom súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 2C/42/2021 a na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 6Co/3/2023, došlo k uzavretiu mimosúdnej dohody, ktorou malo dôjsť k vzájomnej úprave resp. „urovnaniu“ susedských vzťahov, dôsledkom čoho bolo späťvzatie žaloby zo strany žalobcov, táto mimosúdna dohoda následne zo strany žalovaných po skončení predmetného súdneho konania nebola rešpektovaná, a k žiadnej zmene či reálnemu urovnaniu zo strany žalovaných nedošlo.

2.5. Rovnako dali do pozornosti, že mali záujem mimosúdne riešiť dlhoročný susedský spor ohľadne hraníc pozemkov (sporné umiestnenie plotu) mimosúdnu cestou už v minulosti, kedy v októbri 2019 objednali za účelom zamerania hraníc pozemkov F. T. z K. K., kedy sa však v plánovaný deň zamerania žalovaná 1/ nedostavila, iba žalobca 1/ započul, ako v telefonickom rozhovore geodetovi spomenula: „zameraj to tak, ako sme sa dohodli“. Napriek všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam žalobcovia 1/ a 2/ stále mali záujem vyriešiť vzniknutý susedský spor ohľadne hraníc pozemkov mimosúdnu cestou, pričom za týmto účelom oslovili spoločnosť GEO-NET s.r.o., z ktorej na objednané zameranie prišiel G. G., ako aj právna zástupkyňa žalobcov, pričom žalovaná 1/ ich odmietla pustiť do dvora na účely zamerania hraníc pozemkov a odmietla o uvedenej veci akokoľvek komunikovať. Vzhľadom na uvedené bolo z odmietavého postoja žalovanej 1/ zrejmé, že mimosúdna dohoda (k akej sa zaviazala v predošlom súdnom konaní) nie je možná. Dôsledkom vyššie uvedeného bolo iniciovanie predmetného súdneho konania, kedy žalobcovia 1/ a 2/ konali v dobrej viere, že sporné hranice pozemkov v rámci susedských vzťahov a z toho sa roky vlečúce naštrbené susedské vzťahy budú týmto spôsobom vyriešené. Žalobcovia 1/ a 2/ konali v presvedčení, vychádzajúc z dlhoročnej krivdy, že sú ukrátení o časť svojich pozemkov, ako im tieto v minulosti prináležali a boli o svojom vlastníctve dobromyseľne presvedčení.

2.6. Ďalej uviedli, že po prvom pojednávaní v predmetnej veci, konajúcom sa dňa 20.03.2025, po právnej analýze vykonaného dokazovania, dospeli žalobcovia, napriek pretrvávajúcej krivde, k rozhodnutiu o vzatí žaloby späť v celom rozsahu, k čomu poukázali na zrealizovaný procesný úkon – späťvzatie žaloby zo dňa 09.04.2025. K tomuto rozhodnutiu žalobcovia dospeli preto, aby z hľadiska hospodárnosti nadmerne nezaťažovali súd, a aby nedošlo k vytváraniu ďalších trov súdneho konania (v dôsledku čoho aj ustúpili od návrhov na vykonanie dôkazov – výsluchov svedkov, pričom nemožno opomenúť, že zo strany súdu došlo k pochybeniu, keď v uznesení o uložení povinnosti zložiť preddavok došlo k nesprávnemu uvedeniu mien navrhovaných svedkov, na čo žalobca 1/ súd upozorňoval), ako aj z dôvodu viery v nápravu susedských vzťahov a možného hľadania spôsobov, ako zlepšiť komunikáciu a prípadne dôjsť k nájdeniu mimosúdneho riešenia. Prvoinštančný súd o predmetnom späťvzatí žaloby zo strany žalobcov a návrhu na zastavenie konania uznesením zo dňa 29.04.2025 rozhodol, zohľadňujúc odmietavé vyjadrenia žalovaných, tak, že konanie nezastavil.

2.7. Žalobcovia 1/ a 2/ dali ďalej do pozornosti, že sú to práve žalovaní, kto zapríčinil - napriek späťvzatiu žaloby v celom rozsahu, a teda ustúpeniu od žalobného návrhu v celom rozsahu - pokračovanie v prejednávaní veci, a teda práve žalovaní zapríčinili vznik ďalších trov konania.

2.8. Rovnako poukázali na skutočnosť, že sú manželmi vyššieho, dôchodkového veku, s čím sú spojené aj vyššie výdavky na ich zdravotný stav, a preto aj s ohľadom na finančnú a sociálnu situáciu považovali za nespravodlivé, aby (zohľadniac špecifické okolnosti prejednávanej veci

a dlhoročné susedské spory o vlastníctvo sporných častí susedských hraníc, ktoré žalovaní dlhodobo odmietali akokoľvek riešiť, hoci sa v predošlom súdnom spore zaviazali k „urovnaniu“ (vzťahov) boli voči žalovaným zaviazaní na náhradu trov konania.

2.9. Žalobcovia 1/ a 2/ poukázali na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/212/2017 zo dňa 19.12.2018. Uzavreli, že súhrn všetkých vyššie uvedených špecifických skutkových okolností, a to najmä spornosť vlastníctva sporných častí pozemkov ťahajúca sa desiatky rokov, zapríčiňujúca v žalobcoch oprávnený pocit krivdy, kedy títo vychádzali z listín spísaných v minulosti, ktorými im právni predchodcovia žalovaných uznávali vlastníctvo sporných častí hraníc pozemkov, odôvodňuje aplikáciu § 257 Civilného sporového poriadku.

3. K odvolaniu žalobcov 1/, 2/ sa vyjadrili žalovaní 1/ a 2/. Žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že nesúhlasia s odvolaním žalobcov 1/ a 2/ voči trovám konania. Mali za to, že súd vecne správne a v zmysle platnej judikatúry rozhodol vo veci priznávania náhrady trov konania podľa úspechu vo veci, strane žalovanej.

3.1. Podľa žalovaných neexistujú žiadne dôvody osobitného zreteľa, ktoré by mali mať za následok nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane sporu, t.j. žalovaným 1/ a 2/, nakoľko dôvody pre zváženie súdu na posúdenie osobitného zreteľa nemá oporu ani v právnej ani v skutkovej rovine. Podľa žalovaných žalobcovia v súdnom konaní nepredložili žiadny dôkaz preukazujúci to, že by mali byť zákonnými vlastníkami sporných častí nehnuteľností. Žalobcovia predložili geometrický plán na majetkoprávne vysporiadanie, pričom právny stav je evidovaný v katastri nehnuteľností v prospech žalovanej strany. Z toho je zrejmé, že geometrickým plánom nie je možné zmeniť vlastnícke právo ako právny titul ako to prezentovali. Zameranie pozemku nie je právnym titulom, že žalobcovi to má patriť. Zdôraznili, že žalobcovia nepredložili žiadnu hodnovernú právnu listinu svedčiacu v ich prospech. Žalovaní mali za to, že riadne preukázali titulmi nadobudnutia ako bol založený list vlastníctva pre stranu žalovanú, a že k tomu záveru dospel súdny znalec F. H.

v súdnoznaleckom posudku priamo z pozemkovej knihy.

3.2. Uviedli, že v súdnom spore sp. zn. 2C/42/2021 o vypratanie nehnuteľnosti žalobcovia 1/ a 2/ netrvali na riešení spornej hranice – E. B. uviedla, že jej na hranici nezáleží, že žiada len odstránenie konárov liesky, ktoré presahujú cez plot a po súhlase sudcu odišla zo súdnej siene. Následne všetci účastníci sa zúčastnili súdnej ohliadky na mieste samom vrátane sudcu a právnych zástupcov obidvoch strán odišli na predmetné miesto sporu uzavrieť dohodu, ktorá sa netýkala priebehu hranice, ale úpravy vzájomných imisií.

3.3. Dohoda zo dňa 03.06.2022 uzatvorená vo dvore B. – sa týkala odstránenia časti prečnievajúcich konárov a stavebných úprav koterca rozmerov približne 2 x 2,5m a prístrešku na drevo, ktoré sa zaviazala vykonať F. G. za svojho v tom čase veľmi chorého brata za podmienky, že B. si dajú realizovať osadenie zachytávačov snehu na ich rodinnom dome aj na hospodárskej budove (žalobcov), a následne zoberú späť žalobu. Do dnešného dňa si žalobcovia túto povinnosť nesplnili. Žalovaní ďalej v odvolaní uviedli, že je zarážajúce tvrdenie žalobcov, že žalovaní nerešpektovali dohodu zo dňa 03.06.2022. Uvedenú dohodu nerešpektovali práve žalobcovia a žalobcovia sa vyhovárali, pričom z dohodnutých vecí, čo mali vykonať, neurobili nič. Svedčí o tom oznámenie podané právnym zástupcom S. N..

3.4. Žalovaní ďalej uviedli, že nesúhlasili vykonať geodetom odčlenenie častí pozemkov z parcel vo vlastníctve žalovaných, a že podklady ktoré dal geodet k nahliadnutiu žalovaným nie sú hodnoverné, sú vyfabulované – meračský náčrtok údajne z roku 1959 i čestné prehlásenie z roku 1987. Žalovaná 1/ upozornila právnu zástupkyňu S. K. aj geodeta G. G., že listiny nie sú hodnoverné, preto podľa nich nemôže byť

z pozemkov odčleňované. So vstupom na pozemky žalobcami a geodeta na pozemky žalovaných, žalovaná neudelila súhlas. Žalovaní mali za to, že žalobcovia uviedli len tvrdenia bez preukázaných dôkazov v súdnom konaní. Tvrdenia žalobcov nemožno vzhliadnuť ako hodnoverné dôkazy pre súdne konanie.

3.5. Žalovaní mali ďalej za to, že nezapríčinili navýšenie trov konania. Každý má právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý súdny proces. Žalovaní najprv vo svojom mene podávali vyjadrenia, ktoré boli skutkovo preukázané dôkazmi v súdnom spore a boli súladné aj po práve. Po začatí súdneho konania, došlo k prevzatíu právneho zastupovania, pričom

z predložených listín zo strany žalovaných bolo zrejmé, že žaloba nemá oporu v zákone.

V kontexte písomných vyjadrení žalovaných s predloženými dôkazmi je odôvodnený právny záver, že žaloba bola nedôvodná. Poukázali na to, že žalobcovia mali dostatok času na prípravu a zhodnotenie svojej dôkaznej situácie pred podaním žaloby. Rovnako považovali za nevyhnutné podotknúť, že žalobu podávala odborne spôsobilá osoba, advokát. Žalovaní boli presvedčení, že dôkazná povinnosť v súdnom

konaní je výlučne na strane žalobcu. Žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a výsledkom súdneho konania je zamietnutie žaloby.

3.6. Zdôraznili, že z rozsudku o zamietnutí žaloby vyplývajú ďalšie právne nároky a to zodpovednosť za výsledok konania. Úspešnej strane sporu sa priznáva náhrada trov konania. Žalobcovia podali „Obrázok“, ktorý nespĺňa žiadne náležitosti ani technickej ani právnej listiny. Teda od „obrázka“ predloženého žalobcami nie je možné odvíjať vlastnícke právo. Žalovaní dostatočne preukázali nadobudnutie svojho vlastníckeho práva v súlade

s katastrálnymi zákonom. Tým bola dôvodná obrana žalovaných na ochranu svojho vlastníckeho práva. Práve v tomto spore boli žalovaní nútení sa brániť proti neoprávnenej žalobe. Žalobcovia mali dostatok času pre prípravu svojej žaloby a jej podanie po preštudovaní si spisového materiálu či žaloba obstojí alebo nie. Žalovaní práve vydaním uznesenia, aby sa vyjadrili k žalobe, museli v pomerne krátkych aj keď zákonných lehotách podať náležité vyjadrenie, bez advokáta a najmä označiť všetky dôkazy preukazujúce nedôvodnosť žaloby. Zároveň i z hľadiska osobnej integrity je podanie žaloby zásah do osobnosti žalovanej 1/, žalovanej 2/, keď žalobca označí žalovaných, že pozemky by mali údajne patriť žalobcovi. Žalovaní mali odvodené všetkými právnymi listinami svoje vlastnícke právo, ktoré je riadne registrované v katastri nehnuteľností. Žalovaní ťažko niesli skutočnosť, že sú zase vystavovaní tlaku zo strany žalobcu podaním ďalšej žaloby. Uvedli, že nie je jednoduché čítať žalobu zo strany žalobcu s tým, že žalovaným na základe „obrázka“ malo byť odňaté vlastnícke právo. Žalovaní nadobudli sporné nehnuteľnosti v súlade

s právnymi predpismi. Pritom boli vystavení tlaku si zabezpečiť podklady od znalca, katastrálnej inšpekcie a ďalších dôkazov predložených žalovanou, že žalovaným svedčí vlastnícke právo. Pre stranu žalovanú to bolo časovo a finančne náročné zabezpečiť včas a

v termínoch určených súdom dôkazy potvrdzujúce vlastnícke právo v prospech žalovaných s cieľom zabezpečenia ochrany svojho vlastníctva. Výsledkom súdneho konania je rozsudok, ktorým bola žaloba zamietnutá. Tým bolo rozhodnuté v prospech žalovaných, keď Okresný súd Liptovský Mikuláš vzhliadol, že žaloba žalobcov nie je dôvodná. Podaná žaloba zo strany žalobcov adresovaná súdu potom podľa žalovaných zakladá právnu zodpovednosť za výsledok konania. Žalobcovia si museli byť dostatočne vedomí, že so súdnym konaním vzniknú ďalšie náklady. To značí, že podľa pomeru úspechu vo veci, si žalobcovia museli byť dostatočne vedomí, že pri spore, ktorý nebude úspešný, budú povinní znášať trovy konania strane žalovanej. Táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona a zároveň je to poučovacia povinnosť v zmysle zákona o advokácii poučiť svojich klientov akým spôsobom sa pri neúspechu v konaní nahrádzajú trovy konania úspešnej strane sporu (t. j. žalovanej).

3.7. Žalovaní ďalej uviedli, že ak ako hlavný dôkaz predložili žalobcovia meračský náčrtok č. 507 (obrázok) bez označenia obce, okresu, bez pečate, so zavádzajúcimi informáciami, ktoré sú v rozpore s právnymi listinami (stavebné povolenie č. 837/1958), v rozpore s číslovaním stavebných rozhodnutí v tom čase, pričom obrázok nie je vyhotovený v súlade s vtedy platnými normami na úseku geodézie, a teda už v čase podania žaloby mali mať dostatočnú vedomosť o neunesení dôkazného bremena. Obrázok, nie je hodnovernou listinou na zmenu vlastníckeho práva, ako ani čestné prehlásenie údajne podpísané právnymi predchodkyňami žalovaných, pričom tieto dôkazy zostali sporné a nepreukazujúce vlastníctvo žalobcov.

3.8. Žalovaní v odvolaní podotkli, že žalobcovia netrpia žiadnou núdzou, sú majetkovo zabezpečení, hoci sú vo vyššom veku. Žalovaná 1/ F. C. G. je rovnako na dôchodku, od E. B. (žalobca 2/) je mladšia len o tri a pol roka, pričom žalovaná 1/ na zabezpečenie serióznych dôkazov musela siahnúť do svojich úspor. Skutočností, ktoré tvrdila žalovaná 1/ F. C. G. pred súdom, vo výsluchu sa preukázalo, že vlastníctvo patrí žalovaným. Nedôvodnosť podanej žaloby má za následok neúspech v konaní spojených s povinnosťou náhrady trov konania v súdnom konaní úspešnej strane sporu. Každý účastník súdneho konania má dostatočnú vedomosť, že pri prehratom súdnom spore bude povinný nahradiť úspešnej strane trovy konania. Žalobcovia nemôžu mať oprávnený pocit krivdy, práve naopak, žalovaní sú neustále obviňovaní z niečoho, čoho sa nedopustili. Vzhľadom k tomu, že medzi stranami sporu bolo už predchádzajúce súdne konanie, strana žalobcu má objektívne danú zodpovednosť za výsledok konania, že so súdnym konaním už má skúsenosť. Tým strana žalobcu je si vedomá právnych následkov prehratého súdneho sporu žalobcom. Nie je možné vzhliadnuť na osobitný zreteľ, nakoľko žiadny nie je daný. Trovy konania má zásadne niesť ten, kto zapríčinil, že druhá strana musela svoje práva brániť v súdnom konaní.

3.9. Uplatnenie osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne, čo sa má vykladať prísne reštriktívne. Mali zato, že je potrebné ako správne rozhodol

Okresný súd Liptovský Mikuláš potvrdiť priznanú náhradu trov konania žalovaným. Nepriznanie trov konania žalovaným by bolo prejavom neprimeranej tvrdosti a v rozpore s dobrými mravmi. Je zrejmé, že ani súd nemá povinnosť vyzývať strany sporu k potencionálnej aplikácii § 257 CSP. Teda argumentácia žalobcov, že súd mal zohľadniť osobitný zreteľ nie je na mieste. Uvádzanie stranou žalobcu, že majú pocit krivdy, frustrácie neobstojí. Takáto argumentácia pre osobitný zreteľ nie je smerodajná. Strana žalobcu nemala žiadny dôkaz od čoho si odvíja vlastnícke právo k sporným častiam pozemkov. Žalobcovia sa odvolávali, že sú dôchodcovia. V zmysle právnej úpravy o bezplatnej právnej pomoci, strana žalobcu nepožiadala o priznanie právneho zastupovania osobe v materiálnej núdzi. Tým je dané, že strana žalobcu nie je v materiálnej núdzi, teda sú povinní nahradiť trovy konania strane žalovanej.

3.10. V závere vyjadrenia žalovaní uviedli, že žalobcovia podali späťvzatie návrhu až po otvorení pojednávania a po predbežnom právnom názore súdu. Žalovaní neudelili súhlas so späťvzatím žaloby, výsledkom čoho bolo vydané uznesenie, že konanie sa nezastavuje (uznesenie zo dňa 29.04.2025). Tým bola preukázaná obrana strany žalovanej za úspech vo veci, kedy súd prvej inštancie vyhodnotil dôvody strany žalovanej ako vecne správne. V spore sp.zn. 5C/120/2023 neboli vzhľadnuté žiadne zdravotné obmedzenia žalobcov, pričom ani pri vážnej chorobe súdy nevzhládajú osobitný zreteľ. Tým je dostatočne odôvodnený právny názor, že žiadne dôvody osobitného zreteľa na strane žalobcov nie sú a neexistujú. Žalovaní podotkli, že priznanie nároku na bezplatnú právnu pomoc samo o sebe nie je dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP. Je zrejmé, že aj fyzická osoba v materiálnej núdzi zastúpená centrom právnej pomoci je povinná nahrádzať trovy konania úspešnej strane sporu. Náhrada trov konania je nerozlučne spojená so sporovým konaním a vyplýva z jeho povahy, keď strany sporu stoja proti sebe a je na mieste, aby strana, ktorá v spore so svojím nárokom zvíťazila, dostala ňou vynaložené trovy nahradené od protistrany. Porazenej strane takto potom vzniká povinnosť nahradiť trovy konania víťaznej strane.

3.11. Žalovaní 1/ a 2/ poukázali na viaceré rozhodnutia ÚS SR, krajských súdov, NS ČR.

4. K vyjadreniu žalovaných 1/ a 2/ sa vyjadrili žalobcovia 1/, 2/, pričom žalobca 1/ výslovne uviedol, že: „Zeľň nie je vôbec udržiavaná, vyhovávajú sa na vegetačné obdobie stromy sú 1,5 metra cez plot, ponad strechy lístie padá do rín a popod ustrešie sú stromy čo mal byť podľa ich tvrdenia náš pozemok, toto je po celej dĺžke pozemku. Na súde boli doložené odborné vyjadrenia strecha letná kuchyňa krytina azbest do ktorého sa nedá vŕtať a strecha je ako nebezpečný odpad keby sa narušila, rodinný dom krytina vyjadrenie odborníkov lepenka butinax je protišmyková. Žiaľ tieto veci už boli prejednané súd v roku 2022, bola spísaná dohoda na udržiavanie stromov a zelene, ktoré dodržali len jednorazovo a popod ustrešie máme nahádzanú krytinu pod naším odkvapom vid' foto. A bolo to uzavreté. Jedine na čom trváme je zameranie pozemku a jeho polohovanie.“ Žalobcovia v plnom rozsahu odmietli argumentačné tvrdenia žalovaných.

5. K vyjadreniu žalobcov 1/, 2/ sa vyjadrili žalovaní 1/ a 2/. Žalovaní vo vyjadrení uviedli, že žalobcovia ku dnešnému dňu nepodali žiadnu žalobu ohľadom zásahu imisií zo strany žalovaných. V tomto súdnom konaní ani raz žalobcovia vo svojich písomných vyjadreniach ani vo svojich výsluchoch pri predbežnom posúdení sporu ani v rámci riadneho dokazovania v súdnej veci nevzniesli žiadnu námietku ohľadom imisií. Zopakovali, že

v tomto konaní žalobcovia podaním určovacej žaloby neboli úspešní a výsledkom konania bolo zamietnutie žaloby ako nedôvodnej. Z toho titulu prezentovanie údajných neudržiavaní zelene a padanie lístia nemôže byť predmetom obrany strany žalobcu. Súdne konanie je právoplatne ukončené. Žalovaní dávali do pozornosti, že práve v konaní pred Okresným súdom Ružomberok bola uzavretá dohoda medzi stranami sporu s tým, že žalovaní si svoje povinnosti splnili a žalobcovia zostali nečinní. Žalovaní dali do pozornosti, že ku dnešnému dňu žalobcovia nemajú osadené zachytávače snehu, pričom sa zaviazali túto povinnosť splniť. V danej súdnej veci nie je predmetom vypratania nehnuteľnosti, prípadne zaťažovanie imisiami. Z toho titulu je vyjadrenie žalobcov irelevantné. V danej veci žalovaní predložili uznesenie – súd konanie zastavuje (sp.zn. 2C/42/2021 zo dňa 13.06.2022), ktoré bolo zaslané súdu k vyjadreniu žalovanej 1/ zo dňa 05.02.2024. Žalovaní zopakovali, že žalobcovia podali späťvzatie návrhu. Žalovaní nesúhlasili so späťvzatím žaloby a vo veci súd vykonal riadne dokazovanie. V merite veci je vec právoplatne skončená. Argumentácia žalobcov ohľadom toho, že trvajú na zameraní pozemku nemá opodstatnenie tak po stránke procesnej ako po stránke vecnej. Po právnej stránke je vec právoplatne ukončená a po vecnej stránke žaloba bola zamietnutá. Žalovaní ďalej uviedli, že vyjadrenie žalobcov, že trvajú na zameraní pozemku a jeho polohovanie sa javí ako trúfalosť, keďže súd zamietol žalobu a z toho titulu vytyčovanie pozemku vo vlastníctve strany žalovaných nemôže žalobcovia vynútiť. Tým je

dané, že odčlenenie pozemkov vo vlastníctve žalovaných geometrickým plánom žalobcom neprináleží. Nie je možné, aby tretia osoba určovala, že si má iná fyzická osoba zamerať svoj vlastný pozemok. Vyjadrenie žalobcov postráda právnu logiku, kedy chce riešiť veci, ktoré so súdenou vecou nesúvisia. Po skončení rozsúdenej veci v jej právoplatnosti a vykonateľnosti navrhuje žalobca nejaké zameranie. Na neurčité podanie žalobcov nie je možné sa náležite vyjadriť. Predmetnom odvolacieho konania je náhrada trov konania žalovanej 1/ a žalovanej 2/, t.j. predmetom je priznanie náhrady trov konania žalovaným. Vzhľadom k tomu, že žalovaní mali v konaní plný úspech Okresný súd Liptovský Mikuláš správne vec posúdil náhradu trov konania. Z tohto titulu žalovaní navrhli, aby odvolací súd rozsudok OS LM sp.zn. 5C/120/2023-335 zo dňa 03.06.2025 vo výroku II., III. ako vecne správny potvrdil, t.j. vo výroku o trovách konania pre žalovanú 1/ a žalovanú 2/.

5.1. Žalovaní ďalej podotkli, že vo vyjadrení nesprávne žalobcovia uviedli dátum odvolania 16.07.2023, pričom odvolanie podali odvolaním zo dňa 16.07.2025. Podľa vyjadrenia žalobcov zo dňa 10.09.2025 sa odvolávajú na svoje odvolanie zo dňa 16.07.2023. Avšak v danej súdnej veci odvolanie žalobcovia nemohli podať v mesiaci 7/2023, keď samotná žaloba bola podaná žalobou datovanou 10.12.2023.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou – žalobcami 1/ a 2/ (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu (proti v poradí druhému a tretiemu výroku rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania), proti ktorému je odvolanie prípustné [§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], v rozsahu danom § 379 CSP viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v poradí druhého a tretieho výroku podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdil. V poradí prvý výrok rozhodnutia, ktorý nebol odvolaním napadnutý ponechal nedotknutý.

7. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhladol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

8. Odvolací súd v prvom rade konštatuje, že vychádzajúc z dikcie zákona § 255 CSP, je zrejmé, že občianskoprávne (sporové) konanie je ovládané zásadou zodpovednosti za výsledok konania, podľa ktorej účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania vynaložených na účelné uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. Na prvom mieste je zásada úspechu (ods. 1 daného ustanovenia) a v prípadoch, keď má strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v druhom odseku daného ustanovenia, čiže pravidlo pomeru úspechu. V danom ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, pričom úspech vo veci súd vždy skúma, čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore, pričom plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej.

9. Odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) predstavuje ustanovenie § 257 CSP, podľa ktorého, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, neprizná súd výnimočne náhradu trov konania. Je potrebné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej praxe aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú splnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania strane sporu, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania oprávnenej strane celkom alebo sčasti neprizná. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprímeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Uvedené ustanovenie preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov oprávnenej strane, ale vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený.

10. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany. Významnými z hľadiska aplikácie uvedeného ustanovenia sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod..

11. Je potrebné zdôrazniť, že ustanovenie § 257 CSP upravujúce moderačné právo súdu, osobitne akcentujúce kritérium dôvodov hodných osobitného zreteľa, sa má vykladať prísne reštriktívne a teda uplatnenie tohto ustanovenia prichádza do úvahy len výnimočne, keď výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu.

12. V prvom rade, pokiaľ žalobcovia 1/ a 2/ poukazovali na konanie vedené na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 2C/42/2021, o ktorom bolo rozhodované Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 6Co/3/2023, odvolací súd uvádza, že predmetom uvedeného konania bola žaloba o vypratanie nehnuteľnosti. Naopak, v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 5C/120/2023, o ktorom je vedené odvolacie konanie na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 11Co/127/2025, je predmetom konania žaloba o určenie vlastníckeho práva. Keďže uvedené žaloby sú založené na odlišnom skutkovom aj právnom základe, nejde o totožný predmet konania ani o totožný skutkový základ, preto odvolací súd považuje poukaz žalobcov 1/ a 2/ na uvedené konanie za nenáležitý. Navyše odvolací súd poukazuje na to, že zatiaľ čo v konaní sp. zn. 6Co/3/2023 bola dôvodom pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP skutočnosť, že strany sporu uzatvorili mimosúdnu dohodu, ktorá následne viedla k späťvzatiu žaloby (t.j. obidve strany sporu sa „uspokojili“ s úpravou vzťahov, ako si ju vymedzili v predmetnej mimosúdnej dohode), v posudzovanom prípade k takejto dohode nedošlo. Práve naopak, žalovaní tým, že nesúhlasili so späťvzatím žaloby, prejavili vôľu, aby bolo vo veci meritórne rozhodnuté (bol definitívne vyriešený sporný základ žalobcami namietaného vlastníctva žalovaných) a takto bolo do budúcnosti predídenej vzniku ďalších sporov.

13. Odvolací súd opätovne uvádza, že pre aplikáciu § 257 CSP je nutné skúmať majetkové, sociálne a osobné pomery na strane žalobcu aj žalovaného, okolnosti vedúce k samotnému uplatneniu nároku, postoj strán v priebehu konania a výnimočnosť konkrétneho prípadu. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov 1/ a 2/, že sú manželia, vyššieho dôchodkového veku, s čím sú spojené vyššie výdavky na ich zdravotný stav, táto skutočnosť sama o sebe, bez ďalších mimoriadnych skutočností nezakladá dôvodnosť bez ďalšieho aplikovať ustanovenie § 257 CSP. Odvolací súd uvádza, že sa musí jednať o závažnú sociálnu a majetkovú situáciu sporovej strany. Žalobcovia 1/ a 2/ v konaní potom (v spojení s týmto tvrdením) ani neprodukovali také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, prípadne posúdiť otázku ich sociálnej a majetkovej situácie, ktorá by zakladala dôvod pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Odvolací súd konštatuje, že žalobcovia 1/ a 2/ navyše neoznačili ani nepredložili žiadne dôkazné prostriedky, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že sú splnené podmienky pre postup podľa § 257 CSP.

14. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov 1/ a 2/, že práve žalovaní sú tí, ktorí zapríčinili – napriek späťvzatiu žaloby pokračovanie v konaní a tým vznik aj ďalších trov konania, odvolací súd konštatuje, že žalovaní 1/ a 2/ svojim konaním predmetný spor nevyvolali a žalobcovia 1/ a 2/ si museli byť vedomí, že v prípade, ak podajú žalobu, zodpovedajú za prípadný neúspech aj tým, že budú povinní zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ účelne vynaložené trovy konania spojené s ich obranou, ktoré im počas konania vznikli. Odvolací súd uvádza, že je potrebné si uvedomiť, že žalobcovia nesú v spore zodpovednosť na preukázanie dôvodnosti žaloby. Žalobcovia 1/ a 2/ podaním žaloby vychádzali z presvedčenia, že uplatnený nárok je dôvodný, až následne v priebehu súdneho konania pristúpili k späťvzatiu žaloby. V tejto súvislosti odvolací súd ďalej poukazuje na to, že žalovaní 1/ a 2/ sa od začiatku sporu konzistentne bránili, podávali riadne vyjadrenia a uplatnený nárok žalobcov 1/ a 2/ v celom rozsahu rozporovali. Odvolací súd zároveň považuje za potrebné osobitne poukázať na prejavovaný nesúhlas žalovaných 1/ a 2/ so späťvzatím žaloby žalobcami 1/ a 2/, kedy okresný súd uznesením č.k 5C/120/2023 – 311 zo dňa 29.04.2025 rozhodol tak, že konanie nezastavuje. Odvolací súd uvádza, že nesúhlas žalovaných 1/ a 2/ so späťvzatím žaloby predstavuje podanie v zmysle § 123 CSP, ktorým boli žalovaní 1/ a 2/ oprávnení negovať účinky späťvzatia žaloby tým, že s týmto procesným úkonom – späťvzatím žaloby vyjadrili nesúhlas. Tento nesúhlas musí byť založený na vážnych dôvodoch, pričom posúdenie existencie vážnych dôvodov prináleží súdu, ktorý ich vždy hodnotí s prihliadnutím na individuálne okolnosti konkrétneho prípadu. Potom ani samotná skutočnosť, že žalovaní 1/ a 2/ vyjadrili nesúhlas so späťvzatím žaloby, v dôsledku čoho okresný súd konanie nezastavil, nemôže byť bez ďalšieho považovaná za okolnosť zakladajúcu ich zodpovednosť za vznik ďalších trov konania.

15. Odvolací súd ďalej konštatuje, že ani skutočnosť, že žalobcovia 1/ a 2/ z dôvodov hospodárnosti konania a minimalizácie ďalších trov súdneho konania vzali žalobu späť, a to aj napriek pretrvávajúcemu presvedčeniu o zásahu do ich práv, nepredstavuje takú mimoriadnu okolnosť, ktorá by odôvodňovala postup podľa § 257 CSP spočívajúcu v nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalovaným 1/ a 2/.

16. Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že skutočnosť, že žalobcovia 1/ a 2/ ani v späťvzatí žaloby zo dňa 04.04.2025 a ani následne do rozhodnutia súdu prvej inštancie neuplatnili žiadne skutkové tvrdenia ani právnu argumentáciu týkajúcu sa rozhodovania o trovách konania, vrátane prípadnej aplikácie § 257 CSP, viedla odvolací súd k záveru, že ide

o neprípustné novoty, na ktoré nebolo možné prihliadať v zmysle § 366 CSP, keďže žalobcovia 1/ a 2/ nepreukázali existenciu zákonných dôvodov ich prípustnosti v odvolacom konaní.

17. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd, vychádzajúc z odvolacích námietok vymedzených odvolateľmi v podanom odvolaní, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v poradí druhého a tretieho výroku podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil (výrok I.). V ostatnej časti, t.j. v poradí prvého výroku ponechal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý, pretože nebol napadnutý odvolaním (výrok II.).

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ustanovenia § 262 ods. 1 a ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Žalovaní 1/ a 2/ boli v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešní a vznikol im tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré im v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd tak žalovanej 1/ priznal voči žalobcovi 1/ a žalobkyni 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok III.) a taktiež žalovanej 2/ priznal voči žalobcovi 1/ a žalobkyni 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok IV.).

19. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].

V Žiline, dňa 18. decembra 2025.

JUDr. Vladimír Topoľančík

predseda senátu

JUDr. Eva Malíková

člen senátu

(JUDr. Eva Malíková nemohla písomné vyhotovenie rozhodnutia podpísať /§ 141 ods. 2 ZP/)

JUDr. Roman Tichý

člen senátu